

Het lange verhaal van lange tijdspannen

door David Green, <http://creation.com/the-long-story-of-long-ages>

Dit artikel betreft zijn details uit een gepubliceerde doctoraatsdissertatie van F.C. Haber, *The Age of the World: Moses to Darwin*, (1959:11) Greenwood Press, Westport.

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

“Velen beweren dat Genesis gebaseerd is op ontleende heidense ideeën. In werkelijkheid staat het Genesisverslag, met zijn aanduiding van recente schepping, in directe oppositie tegen heidense lange-tijdspannen-superstities”.

Een van de populairste zienswijzen vandaag is dat het universum miljarden jaren oud is. Dit geloof wordt aangemoedigd door beweringen dat zulke tijdsperioden betrouwbare wetenschappelijke conclusies zijn.

Niet zo uitgebreid gepubliceerd zijn de vele veronderstellingen, gissingen en wishful thinking's die bijdragen aan zulke conclusies. Ze liggen verborgen onder de frequente, luide bewering dat elke andere zienswijze “niet wetenschappelijk” is en niet serieus kan genomen worden.

Deze populaire visie veronderstelt dat het geloof in een erg oude wereld slechts door recente wetenschappelijke ontwikkelingen naar voren kwam, terwijl geloof in een jong universum iets van oude, superstitieuze tijden is. Ons wordt gezegd dat Genesis fout is, te wijten aan het beperkte begrip in de tijd dat de schrijver ervan leefde.

Het komt daarom voor velen als een verrassing dat het oude-universum-geloof zélf erg oud is; zeker vóór de tijd van Christus. Oude volkeren hadden geen probleem met grote tijdspannen, maar christenen uit de vroegste tijden hebben deze ideeën tegengestaan

Oude-universum visies worden in vele oude culturen gevonden. In India, bijvoorbeeld, had één stelsel een tijdsyclus die 4.320.000 jaren lang was. 1000 cycli waren één dag in het leven van Brahma.[1] Een andere 1000 cycli waren één nacht. 100 zulke dagen (864.000.000.000 jaren) constituerden het leven van Brahma.

Een gelijkaardig cyclisch systeem was populair in het oude Griekenland en Rome. Het bestond uit “Grote Jaren” van ongeveer 36.000 jaren elk, die zich uitstrekten tot in het verre verleden.

Bij het aanbieden van het evangelie wilden vroege christenen de onjuistheid aantonen van de heidense noties over de geschiedenis. Kennis van de waarheid over de oorsprongen hielp hun luisteraars om hun Schepper en Verlosser te kennen. Theofilus van Antiochië (115-181 n.C.) bestuurde daartoe de bijbelse chronologie om “... licht te werpen op het aantal jaren vanaf de fundering van de wereld, en om de lege moeite en zinloosheid van de heidenen te veroordelen ...”.

In het tegengaan van lange tijdspannen verwierp Theofilus Plato's claim van 20.000.000 jaren vanaf de Vloed tot het heden, en ook de claim van Apollonius de Egyptenaar van (‘slechts’) 155.625 jaren. Hij verwierp ook de evolutionistische ideeën van zijn tijd, en schreef: “noch is de wereld ongeschapen, noch is er een spontane voortbrenging van alle dingen, zoals Pythagoras en de rest droomden ...”.

Theofilus' chronologie plaatste de schepping van de wereld in ongeveer 5529 v.C., in sterk contrast tot de meningen van zijn tijdgenoten.

Een andere vroege christen, Julius Africanus (200-245 n.C.) verwierp ideeën van lange tijdspannen. In het bijzonder wees hij de lange tijdsperioden van de Egyptenaren af (over hun eigen geschiedenis) en de Chaldeeën (met hun “48 myriaden”) op grond van de Bijbel.

Lactantius (240-320 n.C.) schreef: "... de filosofen, vermits zij onwetend zijn over de oorsprong van alle dingen ... zeiden dat vele duizenden eeuwen [ages] zijn voorbijgegaan sinds dit mooie arrangement van de wereld werd gecompliceerd", en in dezelfde passage: "... laat de filosofen, die duizenden eeuwen [ages] opnoemen sinds het begin van de wereld, weten dat de zesduizend jaren nog niet gecompliceerd zijn".

Vele vroege christenen, inbegrepen Irenaeus en Lactantius, geloofden dat onze Heer zou terugkomen 6000 jaren na de schepping. Alhoewel dit geloof wat misplaatst was, is het indrukwekkend dat hun wereldbeschouwing exclusief op de Bijbel gebaseerd was, en niet dooreen geschud werd door het gewicht van een tegengesteld heidens geloof. Inderdaad, zij begrepen het heidense geloof voor wat het was: vals en in strijd met God, ongeacht of het geloofd werd door Plato, Pythagoras of de hele cultuur van die tijd.

Lactantius stond kritisch tegenover de heidenen omdat ze pretendeerden iets te weten van het ontstaan der dingen en omdat zij dachten dat hun verhalen (zoals het naturalisme vandaag) niet konden weerlegd worden. Hij stond erop dat de Bijbel hun onjuistheid zou blootleggen en de wereldbeschouwing die erop gebaseerd was.

Zelfs Augustinus (354-430 n.C.), in zijn *Stad van God*, valt hen aan die een recente schepping ontkennen.[2] Door het gezag van de Schrift was de schepping "zo recent als binnen zesduizend jaren". Hij was ook bekend met lange-termijn ideeën: "Als de korthed van de tijd aanstoot geeft, en de jaren sinds de mens werd geschapen zo weinige lijken ...".

Vandaag echter, in plaats van de foute zienswijzen over de oorsprongen tegen te staan, zien vele christelijke leiders de korte bijbelse tijdspanne te krap. Zij lijken de lange geschiedenis van christelijke oppositie tegen deze heidense leer te veronachtzamen en zij herhalen voorchristelijke heidense voorstellingen over de ouderdom van de kosmos.

Niettegenstaande de wetenschappelijke terminologie van hedendaagse lange tijdspannen, zijn deze ideeën moderne expressies van oude naturalistische (anti-God) religie.

Met hun rug naar onze Schepper-God, gebruiken heidenen, zowel toen als nu, lange-termijn ideeën om zichzelf te overtuigen dat de wereld voortkwam uit niets en zonder reden. Of ze beweerden/beweren dat de kosmos eeuwig is, onafhankelijk van een Schepper. Zo onderdrukken zij steeds de waarheid van God (Romeinen 1:18).

Moderne heidenen ontkennen dezelfde dingen die de oude heidenen ontkenden. Zij onderhouden ook dezelfde visies over lange tijdspannen en een mystiek, onpersoonlijk universum. Boeken zoals *The Mind of God* van Paul Davies, vertegenwoordigen een hedendaagse versie van deze elementen van oud paganisme.

Velen beweren dat Genesis gebaseerd is op ontleende heidense ideeën. In werkelijkheid is het Genesisverslag van een recente schepping direct in strijd met lange-tijdspannen-superstities.

Vroege christenen wisten dat zij de heidenen over verlossing niets zinnigs konden vertellen wanneer zij overeenstemden met hun visies over de oorsprongen, want de christelijke leer over de oorsprong van zonde en dood (de zondeval) zou daardoor ondermijnd worden en dus ook hun nood aan verlossing. Precies dit gebeurt vandaag in vele delen van de kerk!

Referenties en noten

Dit artikel betreft zijn details uit een gepubliceerde doctoraatsdissertatie van F.C. Haber, *The Age of the World: Moses to Darwin*, (1959:11) Greenwood Press, Westport.

[1] Brahma is het goddelijke principe van het hindoeïsme.

[2] Boek 12, hoofdstuk 13.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

Rubriek "Schepping vs. Evolutie": <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>